

Pirmas skyrius

Berniukas tvirtai įsikibo į turėklus, kai kilus audrai laivas pradėjo smarkiai siūbuoti.

Jis skendo.

Aplinkui tvyrojo tamsa, laivas svyravo, plakė lietus, o bangos šniokštė ir trunkėsi. Pūtė žvarbus ir aštrus vėjas. Nepaisant kilusio bildesio, laive buvo tuščia. Kur visi žmonės? Klupdamas ir slyščiodamas berniukas bėgo per denį į vairinę.

Joje nieko nebuvo.

Pasileidęs per visą laivą berniukas nėrė link kapitono kajutės žemiau denio ir smarkiai pabeldė į duris. Bet buvo neįmanoma nustelbti griaustinio ir vėjo stūgavimo.

Durys staiga atsivėrė ir pasirodė vyresnysis kapitono padėjęjas, rankoje spausdamas pailgą odinį maišelį. Jis krūptelėjo išvydęs berniuką ir akimirksniu paslėpė ranką už nugaros.

– Pone, audra... – prakalbo berniukas, bet vyras stumtelėjo jį šalin ir nuskubėjo koridoriumi.

Berniukas remdamasis sienų, kad nepargriūtų, ir klupinėdamas įėjo į kajutę. Kapitonas kietai miegojo ant savo gulto. Patalpa atrodė sujaukta: stalčiai plačiai atidaryti, knygos išmėtytos. Laivas staigiai pasviro, ir ant grindų gulinčios nuolaužos nučiuožė į kampa, kur kau-pėsi vanduo, pamažu užliedamas besimėtančias knygas.

Išsigandęs berniukas sustojo kaip įbestas. Įgula žinojo, kad išplauks į audrą. Kodėl kapitonas taip kietai miegojo? Kodėl visi *laive* miegojo? Išskyrus...

Jis išlėkė iš kapitono kajutės ir užkopė į denį. Gelbėjimo valtis buvo nuleista į jūrą, o vyresnysis kapitono padėjęjas ruošėsi lipti žemyn, lydidas vyro, kurį berniukas prisiminė esant laivo virėją.

Kiaurai merkiamas lietaus ir kaustomas baimės vaikas įdėmiai žiūrėjo į vyrus.

– Markai! – sušuko jis. – Ką tu padarei? Ar tu juos *ap-svaiginai*?

Kapitono padėjęjas atsigręžęs gūžtelėjo pečiais, net nesivargindamas to neigti.

Lietus merkė vyrus, besiruošiančius lipti į valtį. Berniukas lyg stumtelėtas puolė prie jų ir išplėšė kapitono padėjėjui iš kišenės odinį maišelį.

Berniukas spruko į laivo vidų, o vyrai šaukdami puolė vytis. Žaibas nutvieskė bėgantį siluetą. Laivas sugirgždėjo ir pakrypo. Vyrų suklypo, vienas net pargriuavo, kai berniukas sumėtė pėdas, peršokdamas per pargriuvusį vyrą ir pralėkdamas pro siaubingai įtūžusį jūreivį. Vyresnysis kapitono padėjęjas išsitraukė sidabrinį peilį, šis blykstelėjo nakties tamsoje. Jis bėgo greitai, neatsilikdamas nuo berniuko, bet vanduo užtvindė denį ir apsėmė jo kulkšnis.

Viskas baigta. Laivas ėmė grimzti. Buvo per vėlu ką nors išgelbėti. Šokdamas per bortą tiesiai į gelbėjimo valtį, berniukas verkė iš sielvarto. Staiga laivas pasviro ir perlūžo su milžinišku trenksmu. Vyrų, pribėgę prie turėklų, kažką šaukė, bet lietaus šniokštimas viską nuplovė. Berniukas greitai yrėsi tolyn ir paskutinį kartą pažvelgė į laivą, kai šis, nukrypęs nuo kurso, trūkčiodamas virto ant šono.

Stūgaujant vėjui berniukas šaukė apraudodamas savo žuvusius draugus.

Antras skyrius

Vėžliukas leidosi bėgti per drėgną ir smėlėtą aukso spalvos paplūdimį. Netrukus pasirodė daugybė kitų vėžliukų, jų blizgantys juodi kūnai, judančios galūnės ir mažos kaip karoliukai akys tviskėjo ankstyvo ryto saulėje. Jie skubėjo prie vandens, kojėlėmis stumdamiusi per drėgną smėlį. Vėžliukų būrys nekantravo pirmą kartą pamatyti jūrą.

Razis juokėsi bėgdamas iš paskos ir stengdamasis neužlipti ant mažų padarėlių. Vaizdas visada stebindavo ir pakeldavo nuotaiką. Razis matė tai šimtus kartų, kai ankstyvais rytais atlėkdavo į šį paplūdimio ruožą stebėti ką tik išsiritusių vėžliukų, saulei tekant

ropojančių į jūrą. Tarp jų buvo vienas baltas vėžlys, albinosas, jo nugarą puošė blizgių juodų linijų raštas. Jis šiek tiek atsiliko, tad kilo pavojus pasiklysti.

– Nagi, eik! Eik, tavo draugai iškeliauja! – sušuko Razis.

Žinojo, kad vėžliuko negalima liesti, todėl tikėjosi padrašinti balsu. Albinosas atkuto ir nuskubėjo kitiems iš paskos.

Virš galvų praskriejo geltonsnapis žabiras. Razis aky-lai stebėjo, ar tik jis nebando užpulti jauniklių.

Pilkšvai mėlyna jūra pamažu tamsėjo ir įgavo blizgančią turkio spalvą, ant bangų keturų žaižaravo tekančios saulės spinduliai. Aplink paplūdimį augo riešutinės kokospalmės, jų ploni kamienai raitėsi kaip vinguriuojančios kobros.

Stovėdamas ant kranto, Razis stebėjo užburiantį re-ginį. Atsiritusi banga užliejo vėžlių jaunikius, besispie-čiančius prie jūros. Jie žaismingai įropojo į vandenį. Razis sulaikė kvapą. Ši akimirka jam visada keldavo nerimą. Vėžliukai atrodė tokie maži ir silpni. Tačiau vi-siems pavyko laimingai nuplaukti – juodi taškeliai ant vilnijančių mėlynų bangų iškeliaavo į didįjį vandenyną.

Razis sėdėjo ant smėlio sukryžiuavęs kojas ir žiūrėjo, kaip vėžliukai supasi ant bangų. Jie greitai dingo, išplaukę kurti naujų gyvenimų. Berniukas žinojo, kad vėžliai visa-da sugrįžta padėti kiaušinių į tą patį paplūdimį, kuriame

išsiriti. Taigi kada nors, kai Razis suaugęs, galės dar kartą ateiti čia ir pamatyti šių vėžlių jauniklius.

Apėmė malonus jausmas. Tačiau, kad ir kaip ryškiai švietė saulė ir šokčiojo bangos, tai nenustelbė liūdesio, temdančio Razio pasaulį.

Saulė pakilo aukščiau, ėmė perštėti odą. Tada jis pamatė vandenyje sūpuojantis kažką tamsaus.

Razis prisimerkęs pažvelgė į horizontą. Visi vėžliukai jau išplaukė, o šis daiktas, šiaip ar taip, atrodė pernelyg didelis, kad palaikytum vienu iš jauniklių.

Kad ir kas tai buvo, judėjo sausumos link.

Dabar jūra spindėjo nuostabia, žėrinčia mėlyna spalva, o tamsusis objektas sulig kiekviena banga sūkuriavo vis arčiau kranto.

Tai buvo valtis.

Razis atsistojo. Ji nebuvo panaši į žvejybos valtį, kokios įprastos Serendibe. Ši atrodė paprasta ir kukli, be burės ar papildomos atramos, bet kai priplaukė arčiau, Razis pamatė ant šono išraižytą keistą užrašą.

Užsienietiškos raidės, – susijaudinęs pagalvojo Razis. Iš kur atsirado ši valtis?

Ji paniro į bangą, paskui iškilo – vieniša dėmė tuščiaje vandenyne. Kai priartėjo, Razis pamatė kažką kyšant pro valtės kraštą. Kažką mažo ir sugniaužto.

Ranką.

Žmogaus ranką! Valtyje kažkas buvo!

Razis susvirduliavo įsidūręs koją aštria kriaukle. Skausmo beveik nepajuto, nes stebėjo jau visai arti besisūpuojančią valtį. Kaip pašėlęs pradėjo dairytis po paplūdimį, ar kas negalėtų padėti. Tačiau, kaip įprasta, aplink nieko nebuvo.

Valtis dar labiau priartėjo, Razis sustingo. Negi reikės šokti į vandenį? Vien nuo minties širdį suspaudė baimė.

Virš galvos klyktelejęs kiras išgąsdino Razį. Tai buvo lyg postūmis pulti į saulės prišildytą vandenį ir permirkusiais drabužiais greitai bristi link valties.

Viskas gerai, tu įstengsi, – sakė sau ne kartą, bandydamas nekreipti dėmesio į vandenį, kylantį iki pat krūtinės.

Razis pasiekė valtį ir dirstelėjo į vidų. Staiga žemyn metėsi baltasis garnys ir vėl nulėkė. Ore nuskambėjo jo klyksmo aidas.

Razis aiktelėjo.

Valties dugne nejudėdamas tįsojo saulėje įdegęs berniukas.

Trečias skyrius

– Viskas gerai, – pasakė Razis. – Nusiramink, *nusiramink*, tai rimta. Tiesiog NUSIRAMINK.

Jis iš visų jėgų traukė valtį iš jūros ir tempė paplūdimiui, palikdamas rėžį puriame smėlyje.

Berniukas gulėjo ant šono, skruostu prispaudęs prie valtės dugno. Akys buvo užmerktos, lūpos sukepusios, oda nusėta baltomis dėmėmis ten, kur išdžiūvo druska. Razis papurtė berniuką už peties ir pajuto, kad jo drabužiai perdžiūvę ir šiugžda kaip popierius.

Jis neatmerkė akių.

– Ei, labas, – pratarė Razis. – Hm, klausyk, ar tu gyvas? Berniukas gulėjo ramus kaip uola. Saulė negailestingai kepino, svilindama ir taip jau įdegusį jo kūną. Reikėjo tučtuojau jį perkelti į pavėsį ir duoti vandens.

Razis sunkiai atsiduso ir, nekreipdamas dėmesio į tai, kad jautėsi kvailai, toliau kalbino berniuką:

– Taigi, ketinu perkelti tave štai ten. Nutempsiu į pavėsį.

Jis palinko prie valtės ir iškėlė berniuką.

Savo nuostabai, kūną ištraukė taip lengvai, tarsi šis būtų besvoris. Razis vilko jį per smėlį iki kokospalmių ir paguldė pavėsyje. Pasislėpus nuo akinamai spindinčios saulės buvo vėšiau, gaivino švelnus vėjelis.

Berniukas sutrūkčiojo, akys šiek tiek prasimerkė, pasakui vėl užsimerkė.

Razis vos nepravirko iš palengvėjimo.

– Na štai, *jau* gerai, – tarė Razis, stengdamasis padraštinti: juk vėžliukui tai padėjo. – Pasilik čia – einu ieškoti vandens.

Atsistojo ir apsidairė aplink.

Kažkas jūroje patraukė jo dėmesį. Kita valtis, tokia pati kaip toji, kur gulėjo berniukas. Joje buvo du vyrai. Kol vienas irklavo į krantą, aukštesnysis atsistojo ir ėmė įnirtingai gestikuliuoti. Razis nieko negalėjo suprasti. Kas čia dedasi?

Vaikas išlindo iš už medžių ir nuskubėjo paplūdimiu pasitikti vyrų. Tvirto sudėjimo, trumpai apsikirpęs vyras tuoj pat šoko į vandenį ir ėmė plaukti link jo. Razio nelaimei, aukštaūgis griebė už apykaklės ir pakėlė jį aukštyn.

Berniukas išblyško matydamas įsiutusį vyrą ir bandė rėkti.

– Markai! – suriko kitas, jau eidamas paplūdimiu. – Tai ne jis.

Aukštasis vyras pastūmė Razį. Regis, niršo, sugavęs ne tą vaiką. Berniukas išsigandęs pasisuko bėgti. Reikėjo kuo greičiau sprukti nuo šių vyrų.

– Kur jis? – sugriaudėjo vyras vardu Markas ir atsigręžė į Razį. – Tu! Tu tikriausiai jį matei.

Razis stipriai papurtė galvą. Ar vyras kalbėjo apie berniuką valtyje? Jis norėjo ką nors pasakyti, bet nesugalvojo ką.

– Jis turi būti kažkur netoliese, – pasakė kitas vyras. – Štai ten jo valtys. Mes jį surasim.

– Surask jį ir nužudyk, – paliepė Markas, spardydamas sprunkantį krabą.

Razis pradėjo drebėti. Berniukas be sąmonės gulėjo vos už kelių metrų kokospalmių pavėsyje. Buvo silpnas ir leisgyvis, o šie vyrai norėjo jį nuskriausti. Razis negalėjo to leisti.

– Ak! A-ar turite omeny berniuką valtyje? – pagaliau paklausė, atgavęs kalbos dovaną.

Markas sustojo ir apsisuko.

– Ką žinai?

– N-nieko, – atsakė Razis, ir tai buvo tiesa. Jis mostelėjo į Galės miestą, o paskui bandė kaip nors išsisukti. – Jis manęs paklausė, kur artimiausias miestas, atsakiau, kad už mylios nuo paplūdimio. Tai ir nubėgo tuo keliu.

Markas lėtai prisiartino prie Razio. Jo mėsingas kaklas ir platūs pečiai privertė Razį trauktis atatupstą, kol atsirėmė į valtios bortą.

– Kada tai buvo? – paklausė Markas, šnopusdamas Raziui į veidą.

– Prieš valandą.

– Kodėl anksčiau sakei jo nematęs? – Vyras kalbėjo lėtai, todėl žodžiai skambėjo itin grėsmingai.

Razis nurijo seiles, bandydamas sugalvoti priežastį.

– Nebuvau tikras, ką t-turit omeny. Noriu pasakyti, kad nelabai aiškus klausimas „Kur jis?“, ar n-ne? Na, jei paklaustumėt, k-kur tas berniukas, atplaukęs valtimi... – Jis postringavo, o Markas įtariai žiūrėjo. Reikėtų užsičiaupti, kol dar nepakenkė sau.

– Suprantu, – Markas vis dar kalbėjo lėtai, apdairiai. – Jei sužinosiu, kad melavai, surasiu ir nugalabysiu. Ar aišku?

– T-taip, žinoma, – mikčiojo Razis. – T-tai skamba gana aiškiai. – Jis susigriebė, kol dar ko nors nepripaistė.

Galų gale Markas su savo bendrininku grįžo į valtį ir išplaukė.